

[Jens Peter Jensen (Sørs amt).]

indtryk, offentligheden havde fået efter tingets første behandling og pressens orientering torsdag morgen. Jeg vil dog gerne sige, at reelt er forskellen nok ikke så stor, som den tager sig ud.

Som det fremgik af mit indlæg ved første behandling, lagde vi fra venstre stor vægt på at nå frem til en hurtig løsning, således at arbejdsstandsningerne ikke blev en realitet. Dette er blevet opnået. Jeg vil gerne understrege betydningen af dette. En eller flere ugers arbejdsstandsninger kunne meget hurtigt have skabt en yderst betændt situation med mange sidevirkninger for andre områder end det, denne sag direkte angår. Der ville have været skabt grobund for at piske stemninger op imellem land og by. Jeg mener, at der i de seneste år har udviklet sig en voksende forståelse i andre samfundsgrupper for landbrugets vanskelige situation, og det er min overbevisning, at erhvervets problemer kun kan klares ved en forståelse fra de øvrige samfundsgruppers side. I denne sammenhæng kunne meget være slået i stykker gennem en åben faglig konflikt.

Jeg vil yderligere fremhæve, at en konflikt på området ville have ramt tusinder af erhvervsdrivende, som ikke direkte er part i sagen. Det gælder blandt leverandører til mejerier og slagterier, og det gælder ikke mindst blandt gartnere som leverandører til gartnerens salgforeninger osv. De ville være kommet ud for store forstyrrelser i deres produktion og afsætning, hvis en konflikt var kommet. Man kan jo sige det så ganske enkelt, så folk kan forstå det, at blomsterne til mors dag ville være visnede, hvis der var blevet konflikt; måneders produktion ville være spildt. Kan man ikke sælge agurken den dag, den er moden, ja, så bliver den jo bitter, og agurker har den art, at de ikke tager hensyn til, om det er lockout eller strejke, der er tale om.

Betydelige eksportinteresser ville blive truet af en konflikt, og her peger jeg igen især på det gartneriske område, hvor det i øjeblikket er højsæson, og jeg tænker også på eksporten af bacon til England.

Det har endvidere ligget venstre stærkt på sinde, at en konflikt ville betyde løntab for 30.000-40.000 lønmodtagere, og at bybefolkningens forsyning hurtigt kunne blive

generet. Mere skal jeg ikke sige om betydningen af at undgå konflikt; en konflikts absurditet er jo erkendt af de fleste lige fra Ane i køret til Axelborg og Christiansborg.

Under første behandling sagde jeg, at det ikke var muligt at ophøje en ultimativ forligsskitse til lov, fordi den var fortrolig og derfor tinget ukendt. Det har også hidtil været praksis hos forligsinstitutionen, at arbejdsdokumenter holdes fortrolige. Det viser sig imidlertid, at den ultimative skitse på dette område på trods af hidtidig praksis bevidst er givet ud til parterne uden fortrolighedsstempel. Det giver vel så også tinget en mulighed for at blive fortrolig med indholdet heraf, så vi ved, hvad det egentlig er, vi stemmer om. Og hermed er min betænkelighed på dette område bortfaldet.

Derimod nærer jeg en vis betænkelighed ved, at folketinget lovfæster lønsatser for landbrugsområdet, der går ud over, hvad der er indgået forlig om på det store arbejdsmarked. Men som jeg sagde ved første behandling: arbejdet i forligsinstitutionen ville ikke være forgæves, når fællesudvalget skulle tage stilling til den afgørelse, som skulle træffes. Dermed tænkte jeg på, at det fællesudvalg, som regeringen foreslog, jo igennem loven havde fået pålæg om at tage hensyn til de synspunkter, der var fremført under parternes forhandlinger direkte hinanden imellem og i forligsinstitutionen. Det vil nok være realistisk at tro, at fællesudvalget ville have fundet frem til satser, der ikke afveg ret meget fra den ultimative skitses indhold. Økonomisk set ville virkningerne derfor blive nogenlunde ens, uanset om det blev et fællesudvalg eller et andet organ, der traf afgørelsen, og uanset om skitsen blev anvendt som direkte arbejdsgrundlag eller ikke. Derfor kan jeg anbefale den nu aftalte løsning gennem samvirke mellem parterne, forligsmanden og arbejdsministeren.

Det har for venstre været meget afgørende, at der ikke ved en sådan løsning skete skade på forligsinstitutionens autoritet med henblik på fremtiden. Jeg synes, man går temmelig tæt på institutionen, men den har vist sig elastisk nok til at turde påtage sig et medansvar for fremgangsmåden og for konfliktens løsning. Den vil altså også kunne anvendes i en situation, hvor det er den